

Predikan Första Advent 2017, 3 december, Västerorts kyrkan Vällingby

I måndagskväll var jag på konsert med Thåström. Det var den sista och 27:e spelningen under hösten med det nya albumet Centralmassivet i ryggen. Joakim Thåström, kanske Sveriges enda riktigt stora rockstjärna, född 1957, uppväxt på Skebokvarnsvägen i Högdalen, precis som jag. Inga övriga jämförelser. Vår första och största punk-ikon, en litterär rockikon, en ensamvarg...

På väg hem från konserten var jag uppfylld av konserten och kvar i mig fanns orden från låten "Centralmassivet", det jag skulle beskriva som Evangelium enligt Thåström. Lyssna; *Vi är vanliga Vi är nån i mängden... Vi är stjärnor... Om vi nånsin behövt ett mirakel så kan det få komma nu...*

Vi är vanliga Vi är nån i mängden... Vi är stjärnor... Om vi nånsin behövt ett mirakel så kan det få komma nu

En fantastisk människosyn och på samma gång en längtan efter mer av det goda, efter det gudomliga miraklet.

I fredags morse var vår kyrka fullsatt redan 08.30 och sedan också 09.15. Vällingbyskolans andraklassare bjöd traditionsenligt på Adventskonsert. Övriga elever från sexårsverksamheten och årskurs ett och tre samt en massa föräldrar, mor- och farföräldrar och andra fyllde bänkarna.

Barnen sjöng ömsom lite trevande och ömsom för full hals. I två av sångerna sjöng några utvalda barn solo tillsammans. Första versen på *Nu tändas tusen juleljus* sjöngs av två flickor och en pojke. Pojken, vi kan kalla honom Ingemar, sjöng för full hals och oftast var han oerhört långt från den tänkta melodin och några gånger var han mitt i melodin

tillsammans med flickorna. Det var så vackert även när det inte var det. *Vi är vanliga, vi är nån i mängden... vi är stjärnor.*

Fyra gånger om året gör vi i Västerorts kyrkan ett litet programblad som vi kallar Nålsögat. Kalendariet för ett kvartal är det viktiga och jag har uppdraget att skriva något på förstasidan, som annars skulle vara helt tom. När väl kalendariet är klart och det är dags att trycka bladet och distribuera det så brukar jag komma på att jag ska skriva nåt till förstasidan. Så också denna gång. I ärlighetens namn ska det sägas att det är inte varje gång som det ligger djupare studier eller funderingar bakom utan jag skriver något, redigerar och så får det vara bra med det. Så var det också denna gång. Några dagar efter distributionen ser jag på Facebook att en god vän har lagt ut ett citat från Nålsögat. Han skriver *Fick just... Västerorts kyrkans program. Jag citerar 'Vi tror på öppenhet och mångfald, vi tror på gemenskap och andakt, vi tror på individens plats i det kollektiva och det kollektivas/ kyrkans plats i samhället och samhällets plats i världen och världen i våra och Guds händer.'* Bättre än så är svårt att forma och famna

Och plötsligt blev de lite hafsigt nedskrivna orden värdefulla också för mig som skrivit dem, märkligt. *Vi är vanliga, vi är nån i mängden... vi är stjärnor.*

Idag är det första advent, kyrkoårets första söndag med den vackra rubriken *Nådens år*.

Idag får vi liksom börja om, ta nya tag och försöka lite till. Vi får göra det gemensamt. På Nyårsafton blir det oftast väldigt personligt och privat men nu på kyrkoårets nyårsdag så är det kollektivt. Det är vi, det är vi som kan göra det.

Det är vi som kan ta vara på metoo-kampanjens innersta väsen och säga ifrån när människor, nästan alltid män, trakasserar andra, förgriper sig i ord och handling, går för långt.

Det är vi, det är vi som kan göra det.

Det är vi som kan tänka oss för, vi som kan ta större hänsyn, visa större respekt för andra. Det är vi som kan välja det goda och strunta i det som gör ont.

Det är vi, det är vi som kan göra det.

Det är vi som kan höja våra röster när partipolitiken blir intern polemik och tappar verklighetsförankring när det gäller ensamkommande flyktingar och utvisningar, när det gäller Romer som sitter på våra gator och ber om hjälp, när det gäller assistanshjälp till funktionsnedsatta, när det gäller vapentillverkning och vapenexport...

Det är vi, det är vi som kan göra det.

Och idag när ännu ett nådens år börjar är ett bra tillfälle att ta nya tag, att försöka igen, tillsammans, för Guds och människors skull.

Vi läste i början av gudstjänsten vackra ord ur Psaltaren, ord som formulerats och sammanställts under en lång tid och som stod färdiga i den form vi har dom ca 300 år före vår tideräknings början. Ord som borde gälla idag, 2300 år senare, ord som vi måste återerövra tron på och igen och igen lära oss att leva efter: *Jorden är Herrens med allt den rymmer, världen och alla som bor i den.*

Inget annat synsätt är giltigt, ingen uppdelning är gällande, inget vi&dom, inget innanför eller utanför. *Vi tror på öppenhet och mångfald, vi tror på gemenskap och andakt, vi tror på individens plats i det kollektiva och det kollektivets/kyrkans plats i samhället och samhällets plats i världen och världen i våra och Guds händer... Jorden är Herrens med allt den rymmer, världen och alla som bor i den.*

Jag ska inte predika så länge till. Sångerna och musiken, de levande ljusen och den goda stämningen, kyrkkaffet och gemenskapen runt borden, är predikan nog.

Om vi nånsin behövt ett mirakel så kan det få komma nu... Vi är vanliga Vi är nån i mängden... Vi är stjärnor.

Amen

Vi sjunger **Psalm 109** och samlar in en gåva till Västerorts församling så att vi kan bidra till ett Nådens år för människor.